

## „CĂCI ZILELE SUNT RELE”

„Der Herold”, Octombrie 1924

*„Luați seama deci cu amănunțime cum umblați, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți, răscumpărând timpul, căci zilele sunt rele” — Efeseni 5:15-16.*

(Articolul următor scris și publicat de Pastor Russell în anul 1898, și este încă foarte potrivit și mișcător și astăzi. De aceea îl recomandăm în atenția tuturor cititorilor acestei reviste).

Cuvântul, care în textul deasupra, de la Efeseni, este redat „luați seama deci cu amănunțime”, se trage din cuvântul latin „circumspicere”; acesta iar e compus din două părți: „circum”, care înseamnă „jur-împrejur” și din „spicere”, care dă de înțeles „a privi cu stăruință jur-împrejur, a fi treaz”. Drumul vieții unui creștin adevărat și consacrat, de fapt este foarte îngust și așternut cu atâtea probe și viclenii și căderi de-ale adversarului, încât, dacă umblăm numai nepăsători (a nu spune nimic de o umblare rea), noi suntem într-un mare pericol de cădere. Acest drum îngust cere de la noi nu numai să fim cu cea mai mare atenție în toate părțile și la tot pasul, ci cu mult mai mult, și anume, cere să fim înțelepți, mai înțelepți ca toți semenii noștri pământești — plini de orice înțelepciune ce se coboară de sus, care mai întâi este curată și apoi pașnică și plină de iubire; totuși, înainte de toate această înțelepciune trebuie să fie supusă Domnului și Cuvântului Său până la moarte.

Noi fiind ca un centru, unde zilnic primim scrisori din toate părțile, prin care ni se arată greutățile copiilor lui Dumnezeu, suntem în stare a lămuri și a înțelege, că poporul Domnului din timpul prezent are mai multe probe de îndurat decât în veacurile trecute. Cu fiecare poștă ne sosesc cereri de la cei ce sunt în probe și cu frică se silesc a „umbla cu amănunțime” să-i amintim în rugăciune și să le dăm sfaturi cu privire la calea Domnului. Noi răspundem la astfel de scrisori cu bucurie și după cea mai bună cunoștință și posibilitate a noastră, arătând sfaturile Scripturale și punând în atenție acele principii fundamentale ale Bibliei, care trebuie urmate de toți aceia, care doresc să umble pe calea Domnului.

În acest articol vrem să îndreptăm atenția fraților în general asupra unor mari principii fundamentale, care privesc pe fiecare membru singuratic din corpul lui Christos, și sunt valabile și aplicabile (adică, au putere și se pot folosi) în orice timp; dar înainte de toate în timpul prezent e necesar ca aceste reguli Scripturale să fie îndeplinite, din cauză că activitatea marelui adversar este neobișnuit de mare și însuflețită; „căci zilele sunt rele”. Noi vedem că în secerișul de la sfârșitul acestui Veac Evanghelic se întâmplă lucrurile întocmai cum s-au întâmplat la secerișul Veacul Iudeu: adevărații consacrați ai Domnului sunt atacați nu numai din partea sinagogilor, de fariseii și cărturarii oficioși, dar chiar și din partea acelor care se consideră adevăratul popor a lui Dumnezeu. Există atâtea certuri între copii și părinți, între soț și soție și între poporul Domnului ca niciodată până acum. Și în măsura în care adversarul caută să facă certuri și dezbinări, în acea măsură să stea bine pe picioare fiecare și să nu dea adversarului nici un prilej de ceartă, nici prin vorbe nici prin fapte. (Luați seama cu amănunțime cum umblați căci zilele sunt rele).

### **Reguli folositoare pentru viața noastră zilnică.**

Regulile pe care le recomandăm în atenția tuturor consacraților, sunt următoarele:

1. Fiecare să se ocupe de afacerile sale proprii.

Îndemnul Scripturii cu privire la aceste reguli ne spun ca noi să ne păzim cu toată puterea de amestecul în treburile altora. Fiecare om cu experiență va recunoaște, că aceasta este o regulă de purtare înțeleaptă: totuși cei care se poartă conform acestei reguli de aur sunt foarte puțini. Dacă noi nu avem destul lucru cu afacerile noastre și cu serviciul Domnului, ca mâinile și timpul și gura noastră totdeauna să fie ocupate cu acestea, atunci cu siguranță nu stăm bine în ceva privință, și avem trebuință urgentă ca prin rugăciune și ocupare cu Cuvântul lui Dumnezeu să ne aducem în regulă.

Aceasta nu vrea să zică ca noi să fim nepăsători față de binele altora, pentru care sântem răzpunzători în oarecare măsură. Dar chiar și când practicăm această binefacere, trebuie să fim foarte atenți ca nu cumva în ceva privință să atingem sau să vătămăm drepturile personale ale confrăților și semenilor noștri și îndeosbi trebuie să fim atenți să nu trecem peste obligațiile și competențele noastre. Să nu uităm niciodată, că în toate atingerile

noastre cu afacerile altora dreptatea trebuie să ne fie cea mai înaltă călăuză, deși în ce ne privește pe noi, nu ne lăudăm cu deplina îndeplinire a dreptății, ci mai mult trebuie să fim miloși și iertători.

2. Noi trebuie să avem multă răbdare cu slăbiciunile altora — mai multă decât față de noi și slăbiciunile noastre.

Dacă ținem în minte că, din cauza căderii în păcat, întreaga lume e degradată și stricată, atât în cele spirituale cât și în ce privește morala și fizicul ei, atunci ar trebui să fim foarte îngăduitori față de slăbiciunile acestor prizonieri ai întunerecului. Și fiindcă Domnul Însuși e atât de îngăduitor și larg la inimă în ce privește acoperirea slăbiciunilor noastre cu prețiosul Său sânge, de aceea nici noi nu putem fi altfel, decât plini de milă și de compătimire din inimă pentru alții — chiar și atunci când greșelile lor sunt cu mult mai de respins și mai vădite decât ale noastre, sau când se arată într-o formă mai rea și mai urâtă decât ale noastre. Aceste reguli de purtare ar trebui de exemplu, înainte de toate, să fie respectate față de copiii proprii. Slăbiciunile lor se trag doar, în parte, din moștenirea de la părinți; de aceea, când vrem să îndreptăm aceste slăbiciuni, trebuie să procedăm în tocmai cum am face-o față de noi — cu seriozitate și asprime, pentru ca ei să fie îndrumați la dreptate, dar cu înțelepciune, simpatie și iubire.

3. Nu fi sensibil și imediat ofensat! Ia o ținută prietenoasă și miloasă față de cuvintele și faptele altora. O ofensă mai ușoară sau o ocară mai mică poate fi trecută cu vederea — acoperită cu mantaua iubirii și cu generozitate. Dar o ofensă serioasă totdeauna trebuie să fie privită ca neintenționată și nevoită și o cercetare în această privință poate fi făcută cu cuvinte prietenoase, care nu provoacă ură și amărăciune. În majoritatea cazurilor se va observa, că pretenșii noștri dușmani n-au avut nici o intenție de-a ne ofensa.

Această regulă o aflăm în Scriptură împreună cu sfatul înțelept și să nu umblăm cu presupuneri rele, adică să nu căutăm totdeauna și să nu presupunem intenții și motive rele față de cuvintele și faptele altora. „Presupuneri rele” sunt judecate de apostol foarte aspru, ele sunt socotite cu totul în contradicție cu cuvintele Domnului Isus în ce privește temerea de Dumnezeu. Apostolul arată, că o astfel de purtare vine de la spiritul de invidie și ceartă, de la un spirit stricat, care umblă după poftele cărnii și lucrurile lui Satan — 1 Timotei 6:3-5; Galateni 5:19-21.

Cealaltă parte a acestui subiect este arătată clar prin cuvintele apostolului, care privesc lucrurile spiritului de iubire — a acelui spirit prin care poporul lui Dumnezeu a fost conceput ca „creaturi noi” și în care zilnic trebuie să crească, dacă doresc și voiesc să fie socotiți printre clasa celor „învingători”. Pavel zice: „Dragostea este îndelung răbdătoare ... este plină de bunătațe ... nu se aprinde de mânie ... nu se gândește la rău ... suferă toate, crede toate (ce-i favorabil), nădăjduiește toate, rabdă toate”.

Față de aceste cuvinte se susține că o astfel de purtare și caracter prețios, adeseori va fi disprețuit de cei ce au o sămânță rea în inima lor. Noi răspundem că aceia, care au o deplină măsură a acestui spirit al iubirii, din necesitate nu trebuie să fie slabi: din contră, experiența lor pe calea dezvoltării i-a dus până la un astfel de grad al iubirii, încât ei au învățat a fi supuși repede la frica de Dumnezeu și la poruncile Sale. Ei vor fi cu mare precauțiune (băgare de seamă), în tot locul unde se observă vreun rău; în ce privește ferirea de rău ei merg atât de departe, încât nici intențiile rele ale altora nu voiesc să le creadă, până când nu vor fi forțați de împrejurări să recunoască o dovadă care nu se poate tăgădui. De aceea e cu mult mai bine a trece cu vederea o ofensă mai mică și a suferi unele pierderi neînsemnate, decât să părăști și să vatămi o singură persoană nevinovată. Și Domnul, care tocmai a prescris această cale, e destul de puternic să ne răsplătească aceste pierderi neînsemnate, pe care noi le-am suferi ținând cu strictețe la poruncile Sale. El Însuși spune că supunerea și ascultarea de poruncile Sale este prima noastră datorie (mai întâi decât jertfa), zicând: „Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ceea ce vă poruncesc Eu.” — Ioan 15:14.

Oricine neglijează poruncile Domnului cu privire la aceste lucruri, el își țese cu presupunerea sa o țesătură pentru lațul său propriu, oricât de precaut ar umbla în alte privințe, deoarece o inimă care e îndoielnică și totdeauna plină de neîncredere față de semenii săi, este pregătită mai mult de jumătate de-a nu se încrede nici chiar în Dumnezeu. Spiritul amărăciunii și al dosniciei stă în luptă cu Spiritul Domnului plin de pace, cu spiritul iubirii. Ori unul ori altul trebuie să învingă. Trebuie, să ne eliberăm de spiritul rău, altfel are să strice „noua creatură” și o s-o facă netrebnică. Iar dacă „noua creatură” învinge aceasta înclinație „biruitorul” a călcat în picioare și a zdrobit spiritul lumii, iar, când presupunerile rele sunt învinse atunci jumătate din lupta noastră contra greutăților și împrejurărilor timpului de față este câștigată. Presupunerile rele ies din inimă și conduc la cuvinte și fapte rele, sau vor fi învinse cu desăvârșire și atunci vor conduce la fapte bune.

4. Dacă tu ești vorbit de rău (calomniat), atunci poți încerca să te îndreptățești, fie în public sau privat, dar fii atent că peste aceasta să nu treci. Dacă tu din partea ta voiești să te aperi tot prin calomnii, atunci două lucruri

nedrepte sau întâmplat deodată. Nimeni să nu răsplătească rău pentru rău; nu, nici într-un caz, chiar și atunci când ceea ce spui despre dușmanul tău ar fi adevărat, și el să spună despre tine neadevărul. Și dacă tu combați spusele false ale dușmanului tău, atunci să fii atent, că tu, ca un consacrat al Domnului nici într-un caz nu poți trece peste acestea, adică nu ai dreptul să-l batjocorești și să-l calomniezi, căci în cazul acesta și tu te-ai pune pe treapta calomniatorilor.

Aceasta e porunca Sfintei Scripturi! Noi trebuie să facem altora ceea ce am dori ca alții să ne facă nouă. Noi nici într-un caz nu avem voie să tratăm cu rău pe cei ce ne-au tratat pe noi astfel. La aceasta nu avem nici un drept.

Adevărații copii ai lui Dumnezeu nu au nimic cu înșelăciunile lui Satan: „Fă rău ca să iasă bine”. În timp ce Scriptura nu ne oprește a descoperi răul și a îndrepta spusele false ale altora, totuși experiența ne dovedește că dacă noi urmăm pe Satan și aderenții săi orbiți din jurul nostru, prin aceea că ne ocupăm cu fiecare critică dușmană și cu fiecare calomnie, atunci nu mai avem timp pentru altceva decât pentru această ocupație înjositoare și fără de folos.

Și dacă Satan ne-ar găsi voioși a face aceasta, atunci fără îndoială că în chipul acesta ne-ar însărcina cu o astfel de sarcină, încât pentru vestirea planului divin nu ne-ar mai rămânea timp. În felul acesta adversarul în mod înșelător ar câștiga o mare învingere asupra noastră și noi am suferi o mare cădere.

De aceea, cu atât mai mult să fim îngrijiți de a sta pe deplin la dispoziția Domnului pentru buna noastră chemare, ca o parte din marea jertfă, pe care noi am pus-o la picioarele Sale, când am votat conform Scripturii, că vom alerga după minunata comoară a chemării noastre cerești. Dacă ne pierdem onoarea, fiindcă apărăm și susținem mai presus de toate onoarea Regelui nostru și a Împărăției Sale, cât și a serviciului Său, lucrând chiar contra intereselor noastre omenești și personale, atunci putem fi mângâiați în convingerea, că această jertfă adusă ca Lui, va fi primită și prețuită de Dumnezeu; și corespunzător cu aceasta va fi și răsplata cerească când lupta va fi terminată și învingătorul va primi coroana.

Dar în timpul acesta fiecare copil a lui Dumnezeu trebuie să umble cât e posibil și cu toată atenția pe calea îngustă în fiecare pas. Și să nu uităm, că cu cât vom face să strălucească mai tare lumina credinței și zelului nostru, cu atât mai mare va fi și opoziția reavoitoare a marelui Adversar, care vrea să ne abată de la datoria noastră și încearcă să sucească și să schimonosească vorbele și faptele noastre arătându-le într-o lumină falsă; și aceasta pentru că „pârătorul fraților” nu ne poate învinui cu altceva, și pentru că, acest dușman viclean se luptă cu toată puterea contra servitorilor umili ai adevărului, după cum s-a luptat și în contra Domnului și capului nostru. Să nu uităm că Domnul nostru a fost crucificat ca un răufăcător, ca unul care ar fi călcat legea, în baza ațâțărilor și îndemnurilor domnitorului poporului lui Dumnezeu din timpul acela. Da, El a fost predat acestuia, fiind vândut de unul dintre ucenicii Săi.

„Uitați-vă bine la Cel care a suferit din patrea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre”, din cauza atacurilor adversarului, oricine ar fi agenții și uneltele sale în aceste lucruri. El nu poate să ne micșoreze vaza în ochii Domnului, ci din contră, el va ajuta ca vaza noastră să fie tot mai mare, dacă noi rămânem credincioși și supuși Cuvântului lui Dumnezeu; și el nu poate să ne cauzeze vreo durere pe care Atotputernicul nostru Dumnezeu nu ar putea-o îndrepta spre binele nostru și spre folosul intereselor Sale sfinte — și binele acesta înseamnă în oarecare măsură o cernere și o despărțire a neghinei din grâul adevărat.

5. Vorbirile de rău, calomniile și defăimările sunt strict oprite în poporul lui Dumnezeu — cu totul contrare cu Spiritul Sfânt al iubirii; chiar și atunci când vorbirile noastre de rău ar fi adevărate. Ca și un leac de vindecare contra oricărei calomnii sau vorbire de rău, Sfânta Scriptură ne arată o singură cale pe care putem respinge învinuirile neadevărate; aceasta se află în Matei 18:15-17.

Dar chiar și cei mai înaintați creștini se pare că nu cunosc bine această poruncă dumnezească, și de aceea adeseori se întâmplă că cei mai renumiți creștini sunt cei mai mari cauzatori de tulburări. Și tocmai această poruncă este una dintre cele puține față de care Domnul ne face responsabili în mod deosebit; și dacă noi o punem în legătură cu ce a zis Domnul, că: „Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ceea ce vă poruncesc Eu”, atunci se deosebește tocmai călcarea poruncii citată mai sus în textul Scripturii, că mulți creștini care mărturisesc că umblă în urmele Învățătorului, au făcut foarte puțin progres pe calea adevărului.

De aceea să fim foarte atenți la această poruncă, care, dacă o urmăm, poate să împiedice toate vorbirile de rău, toate calomniile și toate certurile și neînțelegerile.

Cea dintâi presupunere la o convorbire, numai între cele două persoane principale, este deplina curățenie din partea acuzatorului, care este ofensat. Pe acesta îl vom numi A. Se presupune că A nu cugetă rău despre

acuzat, pe care noi îl numim B. Ei vin la o convorbire ca „frații”, crezându-se fiecare pe sine că are dreptate. Această convorbire ar fi să le arate dacă ei pot să ajungă la o singură părere. Dacă aceasta reușește, atunci totul este bine; afacerea e terminată, pacea e restabilită; amenințarea rupturii s-a întors și amândoi sunt egali.

Dacă ei nu se pot uni, atunci A să nu facă un scandal povestind părerea sa personală despre cazul întâmplat, nici măcar la prieteni în care se încrede, amintind ceva după cum e obiceiul: „Dar să nu spui la nimeni ceea ce ți-am spus”. (Ceea ce dovedește că la temelie este o lașitate, dacă ne întoarcem la ultima rădăcină a psihologiei. — N.R) Nu, afacerea privește încă numai pe A și B. Dacă A pune o mare însemnătate pe acest lucru așa că el dorește să-l urmărească mai departe, atunci numai o cale este deschisă și anume, el trebuie să cheme pe doi sau trei frați să meargă împreună cu el la B pentru a asculta cazul din ambele părți. Acești martori, după ce au ascultat cu băgare de seamă, pot să-și dea și ei părerea despre ce este drept sau nedrept în această afacere. Persoanele chemate la un astfel de caz, să fie numai de acelea, care: 1. Sunt cunoscute ca și caractere creștinești prin spiritul unei minți sănătoase în care însuși A are încredere, chiar și atunci când el ar împărtăși părerea lui B. 2. Și B ar trebui să aibă o apreciere față de sfatul unor astfel de persoane în caz că ar aduce hotărârea în favoarea lui A.

Ar fi cu totul contra spiritului dreptății și contra regulilor Învățătorului nostru, dacă A împreună cu unii prieteni s-ar „sfătui pe din dos”, și după ce i-a pregătit să-i pună martori față de B, ca ei să țină parte (fără de a fi ascultat mai întâi pe B). În felul acesta martorii ar fi influențați și încărcăți de prejudecată, prin aceea că mintea lor a luat o poziție contra lui B încă înainte de întâlnire. Nu, lucrul nu se va discuta decât numai între A și B, până când cei doi sau trei vor fi chemați să asculte cazul întâmplat în fața lui A și B.

Dacă judecata „fraților” este îndreptată contra lui B, atunci el ar trebui să-i asculte, și să primească punctul lor de vedere ca drept asupra cazului — cel puțin ca rațional; cel puțin atunci, când nu e vorba, de un lucru principal, pe care B cu jumătate de conștiință nu-l poate aproba. Iar dacă „frații” ar judeca în favoarea lui B, atunci ar trebui să recunoască, că cu toată probabilitatea, el totuși a greșit; și, dacă cel puțin nu e vorba de o afacere de conștiință, atunci A să primească hotărârea și să-și ceară scuze, atât față de B cât și față de frați, că ei au trebuit să se ostenească pentru lipsa lui de judecată. Dar nici unul din partide nu are dreptul să facă din acest lucru un scandal și să-l povestească mai departe, nici măcar la „cei de încredere”.

Dacă hotărârea s-a îndreptat contra lui A și el încă și acuma e convins că într-adevăr a fost ofensat și că, din cauza alegerilor unor martori nepotriviti, el a fost judecat nedrept, atunci el poate să cheme alți martori și să înceapă drumul de la capăt, fără însă a viola principiile, pe care Domnul Însuși le-a așezat în Scriptură. Dacă hotărârea se aduce din nou contra lui, sau când el s-ar simți că peste tot nu se mai poate încrede în nimeni, și toți ar da dreptul lui B, dacă i-ar aduce ca martori, în cazul acesta un astfel de frate ar trebui să recunoască în mod serios, că cel puțin o parte a neplăcerilor sale se bazează pe iluziile sale proprii. Acest frate ar lucra atunci înțelept, dacă ar posti și s-ar ruga și ar studia cu amănunțime liniile și elementele fundamentale ale dreptății dumnezeiești. Dar A nu are nici un drept a povesti adunării sau la o persoană singuratică ceva despre „afacerea” sa, nici privat și nici în public. Dacă el totuși ar face aceasta, atunci el se descopere totodată ca nesupus față de Domnul și se prezintă pe sine ca unul care e condus de un spirit rău, adică de un spirit carnal — contrar cu spiritul adevărului și cu spiritul iubirii.

Deci dacă comitetul hotărăște în parte contra lui B și numai în parte în favoarea lui A, atunci frați (A și B) să se străduiască a primi sfatul și a aranja afacerea în mod prietenos. Nici în cazul acesta nu e voie să se mai povestească lucrul și altora mai departe.

Dacă comitetul ar judeca în favoarea lui A și cu totul în contra lui B, și B nu ar respecta hotărârea, și nu și-ar ispăși nedreptatea făcută, și ar continua mai departe cu ofensa contra lui A, încă nici atunci A nu ar avea dreptul să provoace un scandal; tot așa nici frații din comitet. Dacă A crede că afacerea e atât de importantă, încât trebuie să fie dusă mai departe, atunci conform Scripturii, numai o ultimă cale îi mai rămâne deschisă: În unire cu frații din comitet, poate să aducă neînțelegerea în fața adunării spre a fi aranjată de ea. Atunci se va ocupa adunarea de această afacere și va asculta amândouă părțile învrăjbite, și atunci oricare — fie A sau B — care se împotrivesc de a primi sfatul adunării, acela trebuie să fie recunoscut de toți ca unul care este exclus din adunare și tratat ca un păgân și vameș — nu mai mult ca un membru al adunării, ci mai mult ca pe unul orb, până la timpul când se va întoarce și se va căi; totuși acesta nu e un lucru ușor, ci trebuie să observăm a nu trece peste ceea ce este scris în Cuvântul lui Dumnezeu.

În felul acesta a păzit Domnul pe adevărații Săi urmași de păcatul perfid și viclean al calomniei, care totdeauna aduce cu sine o altă sumedenie de păcate și care conduce la și mai rele lucruri ale cărnii și ale diavolului ca creșterea în adevăr și spiritul iubirii să înceteze cu desăvârșire. Și să ne încreștăm bine în minte, că

accia, care ascultă cu plăcere pe cel ce umblă cu calomnii (vorbire de rău) și-l aprobă în umblarea și faptele sale, va fi părtaș la faptele lui rele; ei sunt la fel servitori ai păcatului în călcarea poruncii Domnului nostru. Adevăratul popor a lui Dumnezeu trebuie să refuze a da ascultare unui calomniator, și trebuie ca cel vinovat să fie îndreptat la regulile aspre ale Cuvântului lui Dumnezeu și la singura metodă ce se află acolo spre ajutorul tuturor.

Experiența ne învață în modul cel mai variat, că noi absolut nu ne putem baza pe judecata noastră proprie și că noi numai atunci stăm pe fundament sigur, dacă ascultăm numai și numai de vocea Păstorului bun.

Dacă un frate sau o soră începe să-ți povestească o știre nefavorabilă despre alți frați, atunci oprește-i imediat, prietenos dar hotărât, și le spune: „Nu fiți părtași la lucrurile neroditoare ale întunerecului, ci mai bine muștrați-le”. Refuză de a te face părtaș la o astfel de călcare a poruncii Domnului nostru, fiindcă aceasta aduce totdeauna stricăciune pentru toată adunarea. Dacă tu poți să recunoști, că fratele sau sora respectivă este „un fiu în adevăr”, atunci îndreaptă-l la regula de aur de la Matei 18:15 și 1 Timotei 5:19. Dacă tu nu ești amestecat în vorbire, ci ești un simplu ascultător, atunci arată-ți imediat neplăcerea față de această purtare în modul cel mai clar, prin aceea că tu te retragi de la cel ce vorbește astfel de lucruri.

Iar dacă calomniatorul — după ce a fost făcut atent la porunca Domnului din Scriptură — continuă mai departe cu vorbirea sa de rău și vrea să-și îngrămădească și mai mult presupunerile sale rele, atunci respinge-l din nou și mai hotărât, zicându-i: „Eu nu pot — eu nu vreau și nu trebuie să te ascult; deoarece, dacă eu fac aceasta, atunci și eu aș fi tot atât de vinovat ca și tine în această afacere și aș călca porunca Domnului ca și tine. Și chiar când aș asculta această istorie a ta și atunci nu te-aș crede; deoarece acel creștin care nu respectă Cuvântul Domnului și nici porunca Sa cu privire la respingerea acuzatorului, acela arată atât de puțin din Spiritul Domnului, încât cuvintele sale în nici un caz nu mai pot fi respectate. Acela care sucește Cuvintele lui Dumnezeu și le înconjoară, cu toată siguranța nu va întârzia a suci și schimonosi cuvintele și faptele fratelui său”. Apoi, te retrage și te ferește de un astfel de om, până când își va recunoaște greșeala și va promite în mod solemn îmbunătățirea vieții sale. Iar dacă tu iei parte la o astfel de convorbire rea și stricată sau simpatizezi cu calomniatorii, atunci tu ești părtaș la păcatele lor și la toate urmările acestora; și dacă se naște o „rădăcină de amărăciune”, atunci tu ești printre aceia prin care cei mulți se murdăresc — Evrei 12:15.

Un calomniator este un hoț după privirea și judecata lumii, după cum a scris Shakespeare: „Acela care îmi fură portofelul, îmi fură zdrențele; dar acela care îmi fură renumele, îmi ia ceva cu care el nu se va îmbogați, totuși pe mine mă lasă sărac pentru totdeauna”. Dar din punctul de vedere creștinesc, care stă cu mult mai sus decât cel lumesc, un calomniator este un omorător de oameni (Vezi Matei 5:22 și 1 Ioan 3:15). După ce am recunoscut acest fapt, noi trebuie să respingem orice calomnie în cel mai strict înțeles al cuvântului, fiindcă ea se trage de la spiritul lui Satan — Ioan 8:44.

6. Poporul lui Dumnezeu trebuie să se ferească de spiritul mândriei întocmai după cum s-ar feri de cea mai stricăcioasă plagă.

Această regulă care totdeauna a fost bună și susținută de Scriptură, se pare că pentru toți cei ce sunt binecuvântați cu cunoștința adevărului prezent este de îndoită trebuință acum. Aceasta poate să apară ciudat: s-ar putea obiecta, că primind cugete atât de mărețe și înalte despre Caracterul și Planul lui Dumnezeu, poporul Său pe de o parte va fi îndemnat la o mai adâncă umilință și modestie, la o adâncă dependență de Dumnezeu, la o deplină încredere în Dumnezeu și cu atât mai puțină încredere în puterea și înțelepciunea proprie. Și de fapt aceasta ar trebui să fie fructul adevărului.

Totuși, durere, experiența ne arată, că la mulți aceasta nu se întâmplă așa.

Mulți încep să creadă că, cunoștința planului divin al veacurilor îi face înțelepți, mari și buni într-un chip deosebit: se pare că ei uită, că Dumnezeu ascunde adevărul de cei înțelepți și mari — pentru ca nici unul să nu se laude înaintea Lui. Ei iubesc adevărul în mod egoist, întocmai cum își iubesc comerțanții marfa — pentru câștigul ce-l trag din aceasta. Deși nu pot nădăjdui la bogăție în schimbul adevărului, totuși ei speră la o mică onoare — adică a apare mai înțelept decât alții, pentru ca înțelepciunea și capacitățile lor speciale să se facă cunoscute în public. În felul acesta își pot mulțumi ambiția și deșertăciunea proprie. Astfel de oameni joacă un rol foarte rău în răspândirea adevărului prezent.

Dacă aceasta nu pot s-o facă, atunci pot să amintească „Revărsatul Zorilor Mileniului” sau „Turnul de Veghere” sau „Tabernacolul” sau „Hrana pentru Creștinii cugetători” sau „Ce spune Scriptura despre iad”? Totuși când aceasta se întâmplă o fac cu o observație disprețuitoare, de exemplu, „că ei la multe cele scrise au o părere deosebită” sau că ei „nu-și îndreaptă credința după regula unor oameni, ci ei se țin direct de Cuvântul lui

Dumnezeu sau că „autorul n-are nici o însemnătate, fiindcă el tipărește numai ceea ce au scris oamenii înțelepți înainte de el pentru a-și face un renume pe contul lor”.

Să ne ferim de o astfel de societate; mai târziu sau mai curând ei au să părăsească cu desăvârșire urma adevărului și paguba va fi mai mare decât folosul ce i-au adus cândva adevărului. Lui Dumnezeu nu-i trebuie un astfel de popor în serviciul Său și El desigur va lăsa ca deșertăciunea și ambiția lor să-i ducă la cădere. Talentele lor naturale nu joacă nici un rol în acest lucru — și de obicei aceasta privește oamenii de fapt cu talent sau talente închipuite, care sunt încărcăți cu acest spirit de ambiție și vanitate. Dumnezeu se împotrivesc mândrilor, iar smeriților le dă dar. Noi cerem pe fiecare cititor al scrierilor noastre, ca el să ne dovedească că autorul acestor scrieri niciodată nu s-a lăudat cu înțelepciunea și proprietatea sa, noi ne-am lăudat cu adevărul și vom continua a ne lăuda cu el — și că nici o filozofie omenească nu poate ținea o lumânare în fața luminii electrice a adevărului; totuși noi niciodată nu ne-am lăudat că noi am fi autorul acestui adevăr. Cu totul din contră: fiindcă nu noi am făcut adevărul, ci pentru că Dumnezeu l-a descoperit „la timpul hotărât” ca „hrană la timp potrivit” și pentru că el e atât de minunat încât noi niciodată nu am fi putut amesteca sau compune astfel de „mâncări și băuturi” de aceea avem încredere puternică, că nimeni altul nu poate fi autorul și descoperitorul său decât Însuși Dumnezeu.

Dacă prin mila lui Dumnezeu am fost întrebuițați în oarecare măsură în a preda sau a înmâna adevăurile secerișului prezent, atunci ne bucurăm de acest serviciu, și vom continua în străduința de a ne îndeplini această funcție cu credincioșie și plini de încredere; totuși nu avem nici o cauză adevărată de a ne înfumura (de a ne mândri sau lăuda); cel puțin noi nu aflăm o astfel de cauză. Noi suntem absolut convinși, că marele nostru Învățător ar putea găsi cu ușurință mulți alții, care s-ar potrivi acestui serviciu, ba încă mulți care ar fi mai capabili decât noi; noi putem susține, că Dumnezeu și aici, ca în trecut, „a ales lucrurile bune ale lumii, ca să facă de rușine pe înțelepți ... lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari, ... pe cele disprețuite și lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt” — 1 Corinteni 1:27-29.

De aceea noi rugăm pe toți în mod serios, care prin mila lui Dumnezeu au fost scoși din împărăția întunerecului și puși în lumina Sa minunată, ca ei tocmai din această cauză, să umble cu atât mai umiliți și mai plini de respect înaintea Domnului: de aceea, pentru că lumina care au primit-o, ar deveni un întunec foarte mare, dacă ea s-ar schimba în întunec, și starea lor spirituală ar fi cu totul fără speranță. Pentru aceștia era mai bine să nu fi cunoscut calea adevărului, după cum spune apostolul. Dacă sarea își pierde puterea de a săra, atunci nu folosește mai mult decât nisipul.

7. Fii curat: păstrați-vă conștiința curată de orice gândire acuzatoare contra lui Dumnezeu și a oamenilor. Începeți cu inima care e sediul sau locuința cugetelor: Nu nutriți nici un cuget pe care Cuvântul lui Dumnezeu îl arată ca rău. Pentru a vă putea întări în aceasta, puneți pe Isus Cristos ca un exemplu înaintea sufletului vostru, și anume în continuu și în mod accentuat. Dacă vă amenință răul — fie din afară sau din lăuntru — atunci ridicați capetele voastre către El în rugăciune, pentru a primi mila și ajutorul Domnului, pe care El ne-a promis-o pentru orice timp de nevoie. Totdeauna să fiți în armonie cu cugetul și rugăciunea: „Fie plăcute înaintea Ta cuvintele gurii mele și cugetările mele, o Dumnezeule, stâncă și Mântuitorul meu”.

În timp ce noi studiem diferitele porunci speciale și căutăm a le îndeplini, să ne străduim a înțelege tot mai mult acele mari principii, care formează temelia legii lui Dumnezeu, ca să putem ajunge în armonie cu acestea.

8. Aceasta ne va face capabili sau în stare a deosebi ce este drept de ceea ce nu este drept în toate cuvintele, cugetele și faptele noastre, despre care Cuvântul lui Dumnezeu nu ne dă o îndrumare deosebită. De fapt noi vom primi cu atât mai mult din Spiritul Cuvântului inspirat al lui Dumnezeu, cu cât vom înțelege mai clar principiile fundamentale ale legii divine și vom veni în armonie cu ele — Vezi Psalmul 119:97-105.

9. Alungă de la tine orice însușire a caracterului care ar fi înclinată spre ceartă și critică, fiindcă o astfel de natură este cu totul contrară Spiritului lui Cristos; deoarece Spiritul lui Cristos e plin de iubire.

Pentru a putea învinge lumea, carnea și pe diavol și a scăpa de lațul său, desigur că trebuie să avem o bună măsură de curaj personal și neclintit. Dezvoltarea unei astfel de însușiri poate să ne fie un factor prețios în lupta vieții noastre și în serviciul Învățătorului nostru, (dacă dezvoltarea se face conform regulilor arătate în cuvântul Scripturii. N.R.). Lupta trebuie să fie îndreptată întâi contra păcatului din noi, și numai după aceea contra păcatelor altora. Lupta este bună, dacă se face contra lui Satan și contra puterilor întunericului și a superstițiilor și în favoarea Domnului și a poporului Său. Aceasta se numește în Scriptură „luptă-te lupta bună a credinții”; și noi toți trebuie să fim luptători instruiți în această luptă pentru adevăr și dreptate, prin aceea că plini de o iubire zeloasă apărăm onoarea Domnului nostru cât și libertatea măreață a poporului Său.

O astfel de întrebuințare a puterilor noastre de luptă, îi va cădea foarte rău prințului acestei lumi, și el cu siguranță va căuta să răstălmăcească aceste puteri și în ce privește influența lor să le îndrepte într-o direcție falsă, pe care nu o poate pune direct în serviciul său. În felul acesta reușește ca pe unii să-i facă să creadă, că exercitarea luptei este cea dintâi virtute cardinală a creștinului. Adversarul îi aduce pe acești orbiți într-o astfel de stare, încât ei se luptă contra orice și contra fiecăruia, contra fraților mai mult decât contra puterilor întunericului și contra conducătorilor bisericii nominale mai mult decât în contra eroarei și a neștiinței, a cărei sfârșit duce la orbire totală. De fapt dorința adversarului este aceea, ca noi luptând să ne „împotrivism celui Prea Înalt”.

Deci să fim cu mare atenție în această privință. Înainte de toate să ne judecăm pe noi, înainte de a arunca piedici la picioarele altora. Să luptăm contra spiritului rău din inimile noastre, care din nimicuri se face un munte de netrecut și care fiind doritor de ceartă se oprește în lucruri mici și neînsemnate. „Mai mare este cel ce știe să-și stăpânească spiritul, decât cel ce ia o cetate”. Să băgăm bine de seamă, că noi nu de aceea apărăm adevărul ca prin aceasta să ne glorificăm pe noi, ci numai din sinceră iubire față de adevăr, față de Domnul și față de poporul Său — de frați. Dacă într-adevăr iubirea este imboldul care ne îndeamnă, atunci ea se va descoperi și în noi — în străduințele pline de amabilitate, de răbdare și de smerenie față de confrății noștri; deci să fim cu bună-voință către toți. Să lăsăm deci ca numai „cuvântul spiritului, cuvântul lui Dumnezeu”, care e mai ascuțit decât sabia cu două tăișuri, să facă orice deosebire! — Evrei 4:12, 13.

10. Ferește-te de toate îndemnurile, care sunt direct sau indirect în legătură cu mânie, ură, etc. Nici o clipă nu da loc la aceste lucruri în inima ta; deoarece cu toată siguranța acestea vor aduce asupra ta o mare supărare, neluând în considerare durerea cauzată altora prin aceasta. Păstrează-ți inima, voința, intențiile și dorințele tale pline de iubire față de Dumnezeu și față de toate creaturile Sale, dar înainte de toate față de Dumnezeu și în mod corespunzător față de aceia, care au Spiritul Său și care umblă în căile descrise de El.

11. Nu te încrede în conștiința ta. Dacă aceasta ar fi un conducător sigur, atunci nu ai avea nevoie de Scriptură. Majoritatea poporului e ca și cum n-ar avea conștiință; deoarece ea este oarbă față de principiile și legile pe care Dumnezeu le-a dat pentru guvernarea conștiinței noastre. Și există oameni și mai răi decât aceștia: ei sunt arătați în 1 Timotei 4:2. De aceea, pentru noi e de absolută trebuință, de a fi cu mare atenție la cuvântul lui Dumnezeu și de-a umbla în lumina Sa cu băgare de seamă, fără însă a trece peste ceea ce este scris.

12. Nu fi îndrăzneț — decât atunci când e vorba de a susține adevărul și dreptatea. În ce te privește pe tine, păstrează-ți o temere plină de respect — față de păcate și față de disprețul Domnului și față de pierderea premiului nostru mare, „răsplata chemării cerești”. Aproape toți care sunt „căzuți”, în primul rând au pierdut orice respect față de adevăr și s-au încrezut în sine. Ei uită, că numai „făcând aceste lucruri”, nu vor aluneca niciodată (2 Petru 1:5-10). „Să ne temem deci ca nu cumva, ... nici unul dintre voi să nu pară că a rămas în urmă” (Evrei 4:1). În parte tocmai din cauza pierderii acestui respect „e cu neputință ca ei să se mai întoarcă spre pocăință”.